

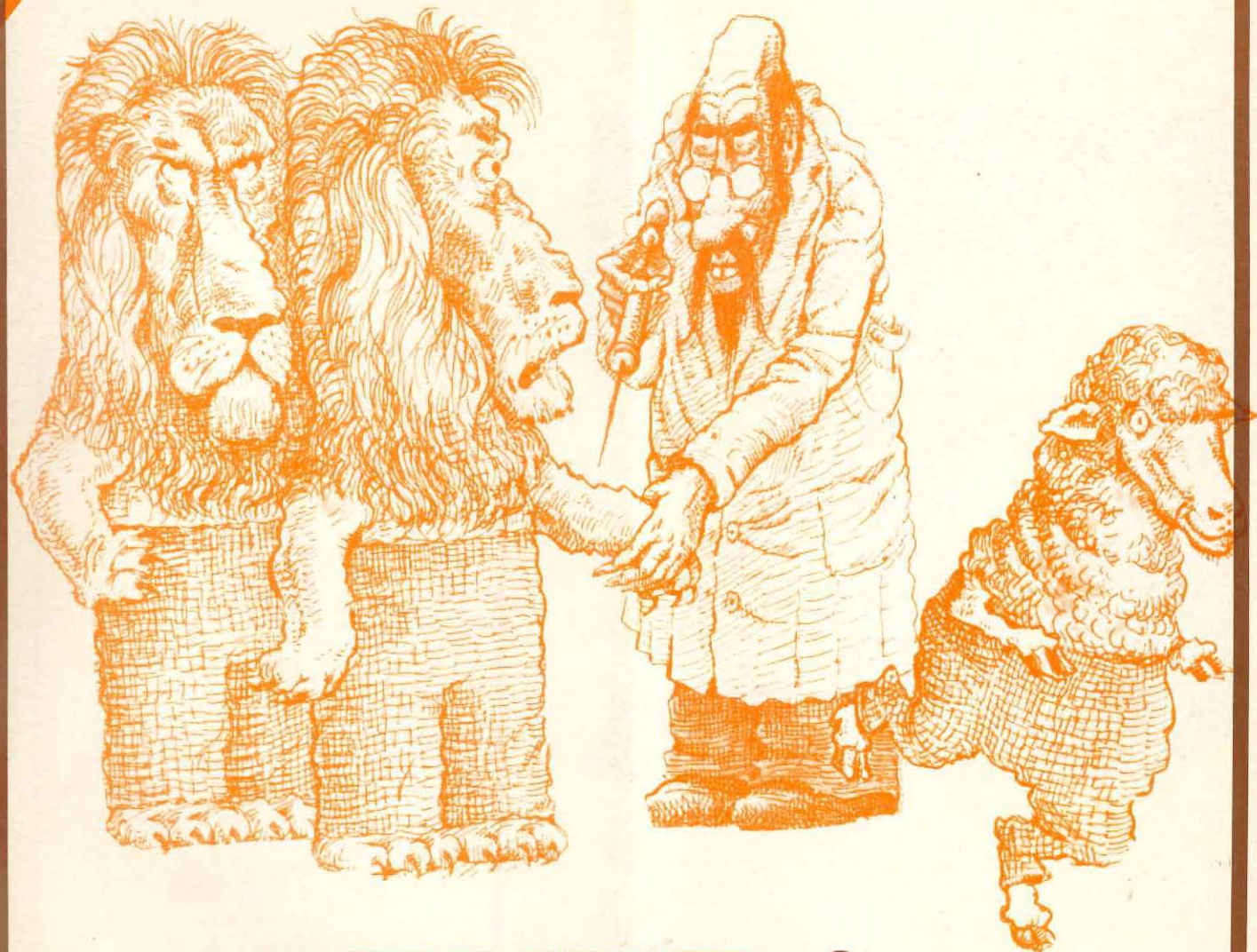
OPZAKEN

BRANT
fl. 2,50
VERSCHEINT EENS IN DE 2 MAANDEN

VERNIJND!

SEPTEMBER 78

5de JAARGANG

EXTRA

29 LEESBAAR 29

Medewerkers:

[]
Bert Bakker
Loes van de Bedem
Franca Berkvens
Ilco van Buuren
Liesbeth Crefeld
Helmi Goudswaard
Martine Groen
Ton Hendrix
Willem Maarschalkerweerd
Anja Nieuwkoop
Andries de Nooij
Anke Poortinga
Jacqueline van der Post
Mieke Rotmensen
Frits van Rijkevorsel
Flip Schrameijer
Frits Sprangenberg
Ada Struijs
Peter Ulrich
Kid Zuiderwyk

Bijdragen: Brieven tips

[]
Jan Minister van Defensie
V.H. Stuyvenberg
Pg.
Ria Rijnaarts
E. 10 Mij.
Dolo
Een ex-patiënt
Wim Notebaart
K.O. Bakker
J.W. van Korven
Henny Jansen
Marja
J. Kleinhout
Quo Vadis?

INHOUD:

- blz. 3 : heeft u klachten
blz. 4 : een nasa bericht
blz. 5 : een dagje Beukenhorst
blz. 10 : werk in de inrichting
blz. 14 : vrouwenpagina
blz. 16 : hoe behandel je je
behandelaar?
blz. 18 : brievenrubriek
blz. 26 : tips/kontakten

uitgave stichting de gekkenkrant
postbus 3286 amsterdam
postgiro 30.58.334
gemeentegiro R 11.111

prijzen:

Losse nummers f 2,50
Abonnementen minimaal f 15,00
per jaar als u het kunt missen
f. 25,00 of meer: we kunnen dan
meer kranten in de inrichtingen
verspreiden!

Telefoon alléén maandagavond
tussen acht en tien uur: 020-792620.

heeft u klachten?

Natuurlijk. Ieder mens, dus ook iedere patiënt heeft wel eens wat om over te klagen. Vaak is dat over het weer of over het eten, maar misschien veel belangrijker zijn de klachten over relaties met andere mensen, het gebrek aan vrijheid, slechte woonomstandigheden, gemis aan een prettig vooruitzicht. Sommige mensen klagen de hele dag door en zien overal zwarte beren en negatieve zaken. Deze pessimisten zijn niet de prettigste figuren om in je omgeving te hebben, want net als met vrolijkheid blijkt somberheid dikwijls aanstekelijke zijn. Vooral in psychiatrische inrichtingen zie je altijd veel sombere mensen. Dat is niet toevallig. De meeste mensen hebben immers allerlei problemen met hun omgeving, waardoor ze zich uiteindelijk hebben moeten laten opnemen. Naast deze problemen verliezen de patiënten dan veel vrijheden, krijgen meestal versuffende medicijnen, moeten de hele dag met andere patiënten optrekken die zij zelf niet uitgekozen hebben en kunnen met de verpleging vaak onvoldoende praten, omdat die nog zo jong is of zoveel andere dingen moet doen.

onrecht

Er is veel onrecht in de wereld en nog eens extra veel in psychiatrische inrichtingen. Is het wel terecht dat je daar verpleegd wordt? Hoe vaak wordt je niet onheus behandeld door een medepatiënte of door de verpleging? Het vrije weekend gaat niet door, je bent het oneens met de dokter, je wilt een andere therapie, je mag niet naar de fysiotherapeut, je wilt naar een andere afdeling, etc. etc. Met wie bespreekt u deze klachten? Slikt U ze (met de pillen) in en moppert U maar wat stilletjes voor U weg omdat het allemaal toch niks uithaalt?

met wie bespreekt u deze klachten?

Met medepatiënten, of hebben die niet zoveel belangstelling voor wat U dwars zit? Met de dokter, of ziet U die maar een paar minuten in de week waarbij hij/zij het te druk heeft om rustig naar uw verhaal te luisteren? Met de verpleging, of zeggen die toch dat het nu eenmaal zo is en dat U zich er maar overheen moet zetten? Met de schoonmaker of de tuinman die wel rustig luistert en U misschien raad geeft, zodat U een en ander op een rijtje kan zetten? Met de arbeids- of bewegingstherapeut, die Uw klachten doorvertelt aan de dokter en de verpleging, waardoor U het alleen nog maar moeilijker krijgt? Met familie of kennissen, die toch denken dat U geestelijk gestoord bent en dat Uw klachten wel uit Uw ziektebeeld voortkomen?

wie blijft er dan over?

Zoals U al eerder in de Gekkenkrant hebt kunnen lezen is ieder ziekenhuis of psychiatrische inrichting verplicht "de patiënt in beginsel als mondig te benaderen, alsmede een onafhankelijke behandeling van diens klachten tot stand te brengen" (zie krant 26, pag. 20). Wie kan Uw klachten onafhankelijk behandelen? Eigenlijk is dat de taak van de Inspekteur voor de geestelijke volksgezondheid, maar zoals iedereen al lang weet speelt die onder één hoedje met de ziekenhuisdirecties. Ze gaan nooit eens onverwacht inspekteren en als er ooit klachten bij hen worden gedeponerd dan vragen ze eerst aan de geneesheer directeur wat hij ervan vindt. In het Sint Joris Gasthuis te Delft had men indertijd een spreekuur ingesteld: patiënten konden met de inspekteur over hun klachten praten. Alleen wist bijna niemand van de patiënten dat het spreekuur bestond, en als men dat al wist dan diende men zich enkele dagen van te voren schriftelijk bij de secretaresse van de geneesheer-directeur te melden. Meestal werd er dan van tevoren even met de patiënt "gepraat" en toen er na twee keer niemand meer belangstelling had voor dat spreekuur van de inspekteur werd dat uitgelegd als "de patiënten hebben geen klachten".

patiëntenraad of ombudsman

Een patiëntenraad zou een onafhankelijke instantie kunnen zijn, maar in de praktijk voelen ze zich meestal meer een verlengstuk van de directie.

Van echte belangenbehartiging voor patiënten is zelden sprake. Een andere mogelijkheid voor klachtenbehandeling is de zogenaamde ombudsman, die als absoluut onafhankelijke figuur in vertrouwen genomen kan worden en die zich vanuit die unieke positie inzet voor de gerechtigheid. Meestal zijn de ombudsmannen verbonden aan één inrichting, waardoor ze al snel als een staflid worden gezien en aldus dichterbij de hulpverlener dan bij de hulpvragers staan. Bij wie drinkt de ombudsman zijn dagelijkse kopje koffie?

Met wie praat hij of zij als ze over het inrichtingsterrein lopen? Er zijn nu zes ombudsmannen en vrouwen in: Coudewater, Zon & Schild, Bloemendaal, Willem Arntzhuis, Welterhof en Rosenberg en eigenlijk weten wij daar heel weinig van. Gaat U wel eens met Uw klachten of wensen naar een patiëntenraad of ombudsman of denkt U dat het allemaal wel niks zal uithalen, of durft U misschien niet, omdat je nooit weet aan wie het allemaal zal worden doorverteld? Misschien heeft U helemaal geen klachten. Wij willen graag meer over dit onderwerp weten om er een uitgebreid artikel over te schrijven. Positief of negatief, schrijft U vooral Uw ervaringen, dan volgt er in een volgende krant een uitgebreid artikel en kunnen wij misschien een goede manier voorstellen om klachten van patiënten zodanig te behandelen dat andere patiënten er ook wat aan hebben.

oproep

Klachtenbehandeling, ombudsman, patiëntenraad etc.

Kunt U ergens met Uw klachten naar toe waar:

- deze in vertrouwen worden behandeld (dus niet doorverteld)

- en er ook iets aan gedaan wordt

Schrijf alstublieft Uw ervaringen; wij behandelen dat in vertrouwen en zullen ons best doen er iets mee te doen.

EEN NASA-BERICHT

Minister Veder-Smit van Volksgezondheid heeft 24 juli 1978 officieel medegedeeld, dat de Geneeskundige Inspectie van de Geestelijke Volksgezondheid van mening is, dat de elektroshocktherapie weliswaar mogelijk moet blijven, maar dat er allerlei regels aan moeten worden verbonden. De inspectie vindt niet, dat er vooraf toestemming van de Inspecteur van de Geestelijke Volksgezondheid nodig is, wat de Nederlandse Vereniging voor Psychiatrie juist wel nodig vond. Het ministerie wil gaan bestuderen of het nuttig is om het toepassen van elektroshocktherapie tot enkele psychiatrische ziekenhuizen te beperken. Verder wordt er weinig concreets gezegd over de waarborgen die aan de elektroshocktherapie moeten worden verbonden.

Als je zoiets hoort, vraag je je ernstig af of het nu wel goed gaat met onze anti-shockactie. Zeker is, dat we hebben bereikt, dat er officieel nu iets gaat gebeuren aan het inperken van de mogelijkheden tot het toepassen van elektroshock door iedere willekeurige arts die dat nodig vindt. Even zeker is, dat dat zonder actie nooit zou zijn gebeurd. Maar als je ziet hoe voorzichtig en terughoudend de overheid en de medische stand hierover zelf zijn, vraag je je af of het wel van harte gaat.

En daar moeten we toch wel bang voor zijn: dat er uiteindelijk een soepele regeling komt, die zoveel ruimte laat, dat controle op naleving ervan onmogelijk wordt.

Het resultaat zal dan zijn, dat de elektroshock doorgaat, terwijl de Nederlandse medische wereld zelf voldaan vindt toch maar mooi iets aan die afschuwelijke shockpraktijken te hebben gedaan.*

Laten we niet vergeten dat tot dusver alleen de aktievoerders van de NASA en hun ondersteuners echt iets tegen de shocktherapie hebben gedaan. Als er momenteel minder wordt geshockt, dan komt dat doordat zij de shocktherapie in diskrediet hebben gebracht bij de publieke opinie en shockende artsen bang hebben gemaakt ermee door te gaan. Het is duidelijker dan ooit, dat we zelf zullen moeten doorgaan en binnenkort de aktie weer zullen moeten doen opleven. Als we echt vinden dat de elektroshocktherapie en dergelijke methoden moeten verdwijnen, kunnen we dat niet aan anderen overlaten.

* En dat is wel het laatste wat mag gebeuren. Ons doel is dat elektroshocktherapie en dergelijke methoden verdwijnen en niet dat er regels komen voor de toepassing ervan, laat staan soepele regels.

EEN DAGJE BEUKENHORST

waarom een bezoek aan beukenhorst ?

In één van onze redactievergaderingen hebben wij gesproken over experimenteren. Is experimenteren alleen: proeven nemen met nieuwe medicijnen en nieuwe behandelings-technieken? Of is er ook sprake van een experiment als men de bewoners van een chronische afdeling in een inrichting volgens een vooropgezet plan probeert te "resocialiseren"? Dus als men deze bewoners probeert aan te zetten tot een zekere mate van activiteit en het nemen van een stuk eigen verantwoordelijkheid. Wij denken dat er in dit laatste geval ook sprake is van experimenteren. Nu is bekend dat de meeste (zo niet alle) experimenten worden opgezet door andere mensen dan de bewoners van een afdeling zelf. Meestal door een psychiater, psycholoog, verpleegkundige of dergelijke. Inspraak is er praktisch niet bij voor een patiënt. Daarom komt bij ons direct de gedachte op: "Hoe zullen de bewoners dit nu eigenlijk vinden? Jaren wordt er nauwelijks iets door hen gedaan (wel voor hen) en nu moeten ze plotseling van "hogerhand" worden geresocialiseerd".

Daarom zijn we maar eens in een inrichting gaan kijken. Uiteindelijk moet daar het antwoord op onze vraag te vinden zijn. Ons oog is daarbij gevallen op een afdeling in het psychiatrisch ziekenhuis Vogelenzang, en wel op het paviljoen "BEUKENHORST". Het is ons bekend dat voor deze afdeling in 1976 een resocialisatie-plan is opgezet. Dit plan zou dus nu volop in werking moeten zijn. Een goede reden om eens te gaan praten met de bewoners van Beukenhorst en te zien of we er achter kunnen komen hoe zij een en ander ervaren.

de bezoekdag

Met de trein en bus op weg naar Bennebroek. We hebben om elf uur afgesproken met Lydia in het Praethuys. We zijn ruim op tijd en lopen eerst de inrichting zelf wat door en komen daarbij ook langs Beukenhorst. Zo van de buitenkant gezien een oud gebouw dat in het begin van deze eeuw moet zijn gebouwd. In bijna alle inrichtingen in Nederland zal je deze niet bijster mooie gebouwen wel vinden.

Bij het Praethuys komt Lydia ons al tegemoet, en ze haalt meteen wat te drinken voor ons. In de zon op het terras drinken wij ons drankje. Lydia raakt aan het vertellen, over haarzelf, over Beukenhorst, over Vogelenzang en nog veel meer. Het duizelt ons wel een beetje na verloop van tijd door de hoeveelheid informatie die zij ons geeft. Maar daar zal in de loop van de dag wel iets meer lijn in komen.

Na enige tijd met Lydia op naar Beukenhorst. De buitendeur is op slot, maar na een belletje gaat deze open. Het is de bedoeling dat we eerst naar Lydia haar eigen kamer gaan om nog wat verder te praten. Op weg hier naar toe lopen we even langs het stafkantoor, waar Ernst - de paviljoenskoördinator - zetelt. We zeggen hem kort wat de bedoeling van ons bezoek is, omdat wij zelf vinden dat we er geen geheim van moeten maken dat de Gekkenkrant in eigen persoon over de afdeling zwerft. Van Ernst krijgt Lydia een sleutel waarmee je alle deuren kunt openen. Dát zie je niet elke dag: Een patiënt met een sleutelbos van de afdeling!

Direkt bij het binnentreden van Beukenhorst valt op dat het gebouw er binnen veel mooier en netter uitziet dan dat je van de buitenkant af gezien zou verwachten. Dit komt omdat er

net een opknapbeurt heeft plaatsgevonden.

Lydia's kamer is niet groot, maar ziet er erg gezellig uit. Het is er leuk ingericht met nieuwe meubelen, een radio, een t.v., koffiezetapparaat, planten en nog veel meer. Zij heeft dit allemaal zelf gekocht, ze hoopt dat ze nog eens een flatje in de gemeente Bennebroek kan krijgen. Deze gemeente wil echter niet zo erg meewerken, hoewel zij nu toch al twaalf jaar inwonerster van Bennebroek is. De reden van deze tegenwerking is haar niet bekend.

De bewoners van de bovenverdieping hebben allemaal een eigen kamertje, ingericht zoals men dat zelf wenst. De hele verdieping is verbouwd en - met uitzondering van een grote slaapzaal - ter beschikking van de zes à zeven dames die boven wonen.

De oude therapieruimte - een knots van een kamer - is omgetoverd tot huiskamer en eetkamer. Deze is zo huiselijk mogelijk gemaakt met een splinternieuw bankstel, prachtige nieuwe schemerlampen, een radio-platen-speler, planten, een piano en andere dingetjes die normaal in een huiskamer aanwezig zijn. Een van de dames is aan het pianospelen als wij binnenkomen en de pastor is net op bezoek.

Het loopt alweer tegen twaalf uur en daarom gaan wij eerst snel met Lydia het verdere paviljoen beneden door. Dit moet vrij snel gaan omdat het etenstijd is. Wij zijn ook hongerig geworden en gaan naar de personeelskantine.

't resocialisatie-plan

Tijdens de maaltijd zetten we een en ander van de bedoelingen op Beukenhorst - voor zover wij het begrijpen - eens op een rijtje. Er is een intra-muraal resocialisatie-plan. Wat betekent dit nu eigenlijk?

Inzage van dit plan leert ons dat het in het kort erop neerkomt, dat de bewoonsters van Beukenhorst, waarvan er velen reeds jaren in Vogelenzang wonen, worden aangespoord tot meer activiteit en langzamerhand kunnen wennen aan meer verantwoordelijkheid. Hierbij kan je denken aan: het verzorgen van de maaltijden, dekken van de tafels, zorgen voor je eigen kleren, je kamer schoonhouden, enz. De dames die na verloop van tijd helemaal zelfstandig kunnen zijn, komen volgens het plan in aanmerking voor overplaatsing naar zogenaamde socio-therapeutische woningen aan de rand van het terrein. In deze woningen woont men zelfstandig, maar de bewoners kunnen altijd terugvallen op het ziekenhuis. Een soort beschermd wonen eigenlijk. Deze woningen zijn echter nog niet gereed, de gemeente Bennebroek heeft lange tijd de bouw ervan tegengehouden.

De toestemming is nu eindelijk binnen en met de bouw kan binnenkort een begin worden gemaakt.

Dit was niet de enige "aanval" op het hele plan. De directie van Vogelenzang heeft ook nog getracht roet in het eten te gooien: Beukenhorst moest maar een opnamepaviljoen worden werd plotseling medegedeeld. Dit vanwege het beddenoverschot dat er bestaat. Dit is nu niet doorgegaan. De Inspectie heeft het paviljoen voor een opnameafdeling ongeschikt verklaard. Dus men kan rustig verder gaan met het plan tot resocialisatie.

Op het ogenblik gaan de "betere" patiënten naar de villa ZONNEHEUVEL, welke ook tot het I.R.-blok behoort (I.R. = intramurale resocialisatie: resocialisatie binnen de muren van het ziekenhuis). In deze villa loopt slechts één verpleegkundige rond die 's avonds weggaat. Zo zit het intra-murale resocialisatie-plan in grote lijnen in elkaar.

Het vindt dus zijn beperking in het feit dat er maximaal wordt gestreefd naar zelfstandig wonen op het terrein zelf.

"Stoned."

op de thee

De dames van de bovenverdieping hebben ons op de thee uitgenodigd, nou ja, via Lydia hebben wij ons zelf eigenlijk een beetje uitgenodigd. Maar wat geeft dat! Er kan zelf thee worden gezet, want aan de huiskamer zit een keuken vast. Een van de dames loopt weg als wij gaan zitten, zij wil liever alleen zijn. Wij blijven met vier van de bewoonsters achter.

- Wat vindt U nu van al de veranderingen op Beukenhorst?

"Wij zijn best tevreden met de vernieuwingen en veranderingen die op Beukenhorst hebben plaatsgevonden en nog steeds plaatsvinden. Wij vormen nu een aparte groep, duidelijk gescheiden van de anderen. Tot ongeveer twee maanden geleden liep iedereen in Beukenhorst door elkaar, hoewel er drie groepen waren".

- Was dit dan erg?

"Bij de andere groepen waren b.v. dames die niet erg gezellig waren, altijd aan je spullen zaten, erg onsmakelijk aten, e.d. Daar hebben we nu geen last meer van. We kunnen nu zelf uitmaken wie er boven mag komen".

Ernst vertelt ons later dat de indeling in groepen zoals die nu bestaat eigenlijk op initiatief van de bewoonsters zelf is gemaakt. Men hoopt dat het over enige tijd niet meer

nodig zal zijn de deuren in het paviljoen tussen de afdelingen af te sluiten, dat de bewoonsters zelf een zekere sociale controle zullen uitoefenen.

- Zijn jullie nu één groep?

"Ja, wij zijn één groep, maar eigenlijk zijn we toch niet één echte groep die bij elkaar behoort, We zitten toch het liefste op onze eigen kamers".

De Gekkenkrant ligt regelmatig op tafel, maar toch lijkt niet iedereen hem te lezen.

- Wat vindt U van de "Gekken"krant?

"Een van de dames vindt het maar een 'gekke' naam, een ander zegt dat de naam wel goed is: "als je maar weet dat je zelf niet gek bent".

- Wilt U wel weg van Beukenhorst?

"Daar hebben we eigenlijk nog nooit zo over nagedacht. Waar zouden we dan heen moeten? Een flatje is wel leuk, maar om daar in je eentje te zitten valt niet mee".

- Wat dacht U van een huis in Bennebroek waar U met z'n allen zoals hier gezamenlijk kunt wonen?

"Ja, dat zou misschien wel iets zijn, maar krijg maar eens zo'n huis. Nee, we hebben er eigenlijk nooit zo over nagedacht".

- Kunt U zelf bepalen wie tot de groep hierboven wordt toegelaten?

"Ja, dat kunnen we zelf meebepalen".

De bewoonsters hebben hier dus inspraak.

- Komt er nog veel bezoek?

"Nee, niet veel. Familie en kennissen laten meestal niet veel van zich horen".

Onze fotograaf stelt voor nog een foto van de huiskamer te maken, die dan bij het artikel in de Gekkenkrant kan worden geplaatst. De dames vinden dit goed, maar dan wel met henzelf en de leden van de Gekkenkrant erop. Zo gezegd, zo gedaan.

andere afdelingen

Het gesprek met de dames boven heeft reeds een groot deel van de middag in beslag genomen. Daarom hebben we niet zoveel gelegenheid om uitgebreid naar de andere afdelingen te gaan. Maar we willen ook deze dames in ieder geval even gedag zeggen.

De middengroep zit op de nieuwe therapie-afdeling beneden. Er wordt gebreed en geborduurd. De dames zijn hier al wat ouder en lezen de Gekkenkrant niet. Wat vinden zij van de vernieuwingen in het paviljoen? Eén mevrouw vindt het erg gezellig geworden, maar zou toch wel graag weg willen. Verder komt er niet veel reactie.

Van de derde groep dames die we bezoeken hebben enkelen ook een eigen kamer, de overigen slapen op de zaal. Het grote zaal-idee heeft men hier wat weg proberen te nemen door een rij kasten in het midden van de zaal te plaatsen. Deze vormen een afscheiding tussen woon- en slaapgedeelte (opmerkelijk is dat iedere bewoonster na de verbouwing kan beschikken over een behoorlijk grote eigen kast!) Ook op deze afdeling is er weinig reactie op vragen hoe men het er vindt, we praten wel over alledaagse dingetjes. Dit is niet zo verwonderlijk eigenlijk, in zo'n korte tijd heb je slechts gelegenheid om een beetje aan elkaar te wennen. De tijd is tekort om echt vertrouwd met elkaar te kunnen zijn.

Marina laat ons haar kamer zien en wij vragen hoe lang zij hier al is. "Oh, wel duizend jaar!", zegt zij. Truus is de dokter van de afdeling en schrijft o.a. regelmatig recepten. Ons raadt zij het gebruik van Haarlemmer Olie sterk aan en drop is uit den boze. De meeste dames van deze afdeling deden in het verleden nooit zoveel. Maar sinds kort zijn zij gestart met het gezamenlijk doen van de afwas. Het is onbegrijpelijk ook hier weer te horen dat de meeste dames weinig of niets horen van familie en kennissen en ook ontzettend weinig bezoek krijgen.

Tot slot gaan wij weer op zoek naar onze trouwe gezellin Lydia om afscheid te nemen. Zij vertelt ons nog dat er op Beukenhorst zoveel mogelijk wordt gefeest. Als er b.v. iemand van de verpleging weggaat is dit een reden voor een feest. De bewoonsters gaan graag vroeg naar bed, maar op een feest wordt er tot laat in de avond gedanst. Wij krijgen er foto's van te zien: een gezellige boel (zou er ooit een uitnodiging voor ons in de bus glijden?). Bedankt voor je gastvrijheid vandaag Lydia en tot ziens.

tot slot

Zijn wij er nu achter gekomen hoe de bewoners denken over de veranderingen die zich voltrokken hebben op Beukenhorst? Deze vraag hebben wij ons immers aan het begin gesteld en daarom zijn we ook in eerste instantie op bezoek gegaan in Vogelenzang. Van de bewoners van de bovenverdieping van Beukenhorst hebben we de indruk gekregen dat zij - met een enkele uitzondering - niet ontevreden zijn met de veranderingen. Over weggaan hebben zij echter nog nooit nagedacht. Is het mogelijk dat de fijne huiskamer en de leuke eigen kamertjes aansporen om nooit meer; weg te gaan? Van de ideeën van de overige bewoonsters hebben wij slechts een zeer oppervlakkige indruk gekregen. We zouden meer met ze moeten praten om hier enig inzicht in te krijgen. Er zal eerst een vertrouwensband moeten ontstaan. Al met al hebben we dus weinig zgn. 'resultaat' geboekt. Toch hebben we van ons bezoek aan Beukenhorst in de Gekkenkrant verslag willen doen. We hebben gewoon willen laten zien hoe een chronische afdeling met weinig activiteiten weer omgezet gaat worden in een leefbaar milieu. Ons trof de plezierige, tamelijk ontspannen sfeer die op de afdelingen heerst. Ook over het personeel hebben wij van de bewoners slechts positieve berichten ontvangen; deze proberen van alles voor de bewoners voor elkaar te krijgen. Uiteraard kunnen zij ook niet verder springen dan hun polsstok lang is.

Hoewel er van de oorspronkelijke plannen om voor meer doorstroming te zorgen in de praktijk nog niet zoveel gekomen is, is Beukenhorst nu toch dankzij de vernieuwingen en veranderingen een paviljoen geworden, waar de bewoners een zo goed mogelijk leven in een zo prettig mogelijke omgeving wordt geboden. Zouden er in Nederland meer van dit soort paviljoens zijn, waar men op deze manier bezig is? Misschien is dit artikel een aanleiding om ons hierover te schrijven.

\$ £ WERK

in de #

INRICHTING

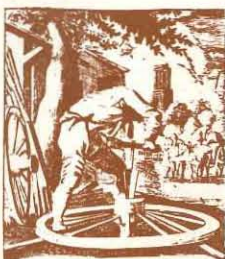
De komende maanden gaat de Gekkenkrant aandacht besteden aan WERK in inrichtingen. Want er wordt wat afgewerkt!

Elke ochtend vertrekken duizenden bewoners van hun afdeling naar een gebouw waar ze dozen in elkaar zetten, spaken in wielen monteren, zagen, vijlen, beitelen, noem maar op.

De redactie heeft zich afgevraagd hoe dat gaat. Wat is het voor werk? Hoeveel bevrediging haalt men eruit? Allemaal dingen waar wij - en U waarschijnlijk ook - maar weinig van weten. Daarom zijn we van plan om in de komende nummers van de Gekkenkrant een aantal inrichtingen te bezoeken en daar te praten met bewoners die er werken.

Voor dit eerste artikel gingen we naar de houtbewerkingsafdeling van het Willem Arntz-huis in Utrecht. We praatten daar met een paar mensen en met de chef, de heer Achterberg. In de wandeling wordt hij broeder/chef/baas genoemd, maar hij is officieel "groepsleider".

De eerste met wie we in gesprek raken is een man van naar schatting rondom de zestig. Hij werkt aan wat eruit ziet als een enorme boekenkast.

- Is het moeilijk werk wat U hier doet?
"Voor mij niet, want ik heb altijd voor m'n hobby met hout gewerkt. Kasten heb ik gemaakt en een slaapkamer ameublement. Vroeger hielp ik 's avonds vaak bij een orgelbouwer, daardoor heb ik er ook plezier in gekregen".

- Wat deed U voordat U hier kwam?
"Ik heb een schoonmaakbedrijfje. Twee man in dienst. We doen zo'n beetje onderhoud, ook van flatgebouwen".

- Hoe gaat het hier verder in z'n werk. Is het bijvoorbeeld streng?
"Ach, streng.... je merkt er niets van, dus dan zal het hier wel niet streng zijn. Na het ontbijt worden we hier naartoe gebracht, zo negen uur, half negen. Dat schijnt hier zo gebruikelijk te zijn. Om half vijf, of zoiets, worden we weer teruggebracht".

- U weet niet precies hoe laat dat allemaal gebeurt?
"Nou, nee, je zit dus in die sleur en je let er niet precies op. Je leeft hier ook met medicijnen. Daar kan het ook wel aan liggen. Je wordt aan het werk gezet en dat doe je dan. Je doet wat je gezegd wordt".

- U praat er nogal gelaten over. Het is dus niet dat U blij bent dat U nu de hele dag met Uw hobby bezig kunt zijn?
"Nou nee, thuis is het vrije wil".

- Wordt U dan gedwongen?

"Dat niet. Ik kan ook op de afdeling blijven, maar dan zit ik de hele dag stil. En ik zit hier ook niet voor mijn plezier. Ik ben liever thuis. Daar kan ik beneden in de box ook zo'n kast maken".

- Verdient U geld met het werk dat U hier doet?
"Nee, je verdient hier helemaal geen geld. Het is hier toch een ziekenhuis-systeem, je doet toch geen produktie. De opbrengst zal wel ten goede komen aan het ziekenhuis, aan het systeem".

- U weet dat niet precies?
"Nee, dat heb ik nooit gevraagd. Het interesseert me ook niet".

- Wat zou zo'n kast kosten wanneer je hem in een winkel koopt?
"Ik denk toch wel vierhonderd gulden".

- Heeft U zelf invloed op het werk dat U hier doet?
"Nee, dat wordt opgedragen".

- Weet U 's morgens wat U op zo'n dag gaat doen?
"Als deze kast vandaag niet klaar komt dan ga ik er morgen mee door. Wanneer hij klaar is dan krijg ik nieuw werk. Nee, ik weet niet van te voren wat dat wordt. Ik krijg opdrachten van de man die hier de baas is. Ik doe wat me gezegd wordt. Ik zit hier tenslotte niet voor m'n plezier".

- Weet U waar de produkten die hier worden gemaakt naartoe gaan?
"Nee, ik zit in de sleur en vraag me dat soort dingen niet af".

- Dat is een heel verschil met het werken in Uw eigen zaak, hè?
"Ja, daar bepaalde ik alles zelf. Deelde zelf het werk in enzovoort".

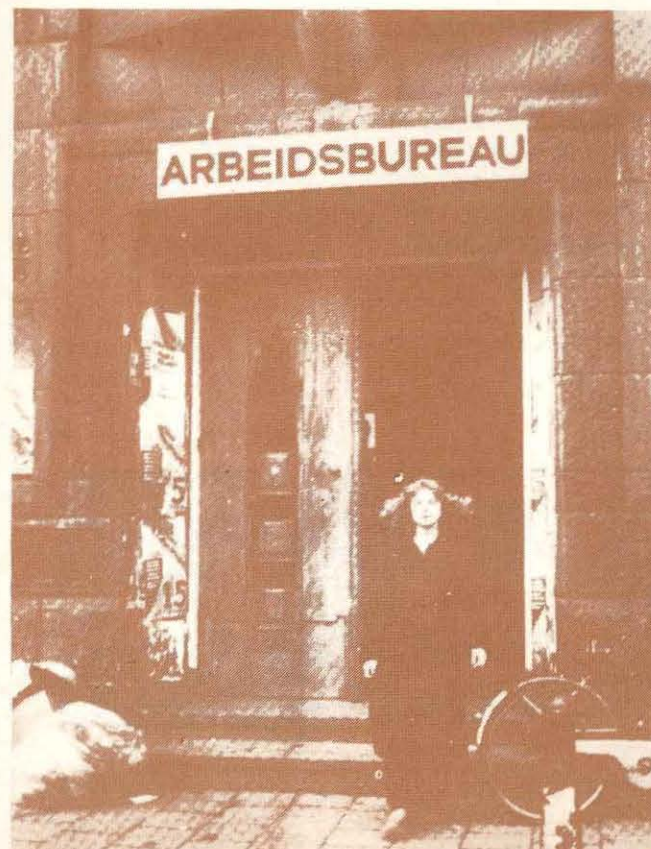
- Als ik het zo hoor dan denk ik dat Uw hele instelling wordt bepaald door het feit dat U veel liever naar huis gaat.
"Ja, iedereen wil toch het liefst naar huis. Dat is toch normaal. Thuis kan ik ook kalm aan doen".

- Bent U gedwongen opgenomen?
"Nee, vrijwillig".

- Waarom gaat U dan niet naar huis?
"Kan dat? Bij wie moet ik dan zijn? Kan ik dat gewoon op de afdeling vragen?"

- Ik denk het wel. Maar U kan toch ook gewoon weggaan?
"Maar dan denken ze dat ik wegloop".

- Wat geeft dat?
".....".

- Bent U indertijd zelf met Uw opname akkoord gegaan?
 "Ik weet niet precies hoe dat gegaan is. Het ging in ieder geval niet van mij uit, maar van m'n vrouw. Dat is nu twee, drie maanden geleden".

- Maar U kunt nu toch bepalen of U wilt blijven of niet?
 "Dus dat kan ik gewoon aan de afdeling vragen? Nou, bedankt voor de tip".

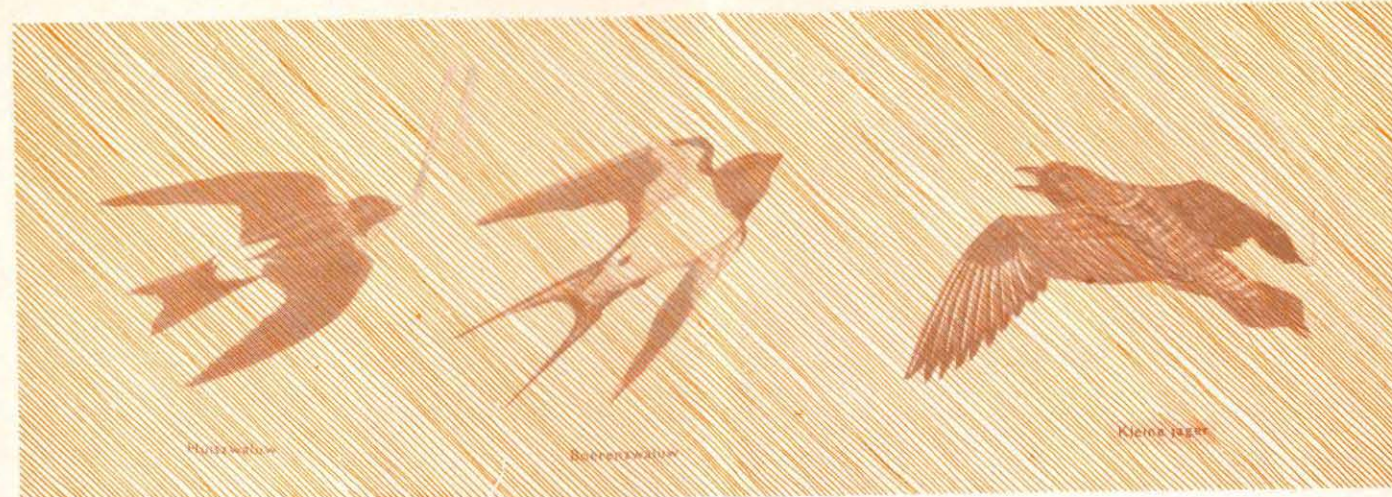
Het wordt tijd voor het middageten en de heer Achterberg komt dat zeggen. De directeur van het schoonmaakbedrijfje gaat z'n jas pakken. De heer Achterberg zegt tegen ons: "Die man is heel gedesoriënteerd. Het kan zijn dat hij dingen zegt waar hij zelf niet achter staat. Hij heeft de ziekte van Korsakow. Hij vergeet alles heel snel. Wanneer wij hem niet naar de afdeling brengen dan komt hij er nooit aan".

De heer Achterberg werkt al sinds 1960 op deze afdeling. We vragen hem wat er gebeurt met de dingen die hier worden gemaakt. Het blijkt dat de mensen dingen voor zichzelf kunnen maken en dat ze die later ook mogen meenemen. Ze moeten dan wel de materiaalkosten betalen. Maar daarnaast worden ook dingen in opdracht gemaakt. De kast waar we net bij stonden is maar één deel van een veel grotere bestelling. Eigenlijk zijn het drie van deze kasten, samen vier en een halve meter lang die besteld zijn.

- Hoeveel kost dat?
 "Dit is een heel groot werkstuk en degene die het heeft besteld, heeft zelf het materiaal betaald. Dat kwam op twee-en-een-half duizend gulden. Verder wordt er ook arbeidsloon berekend. We weten nog niet hoeveel dat wordt. Misschien iets van twaalfhonderd gulden".
- Die meneer waar we net mee spraken had geen idee hoe duur het allemaal was of waar het naartoe ging.
 "Nee, daar hoeven zij zich geen zorgen over te maken".
- Waar blijft nu het geld dat hier binnenkomt?
 "Ik bestel materiaal via de inkoopafdeling en ik streef ernaar om die kosten ongeveer te dekken met het geld dat we binnen krijgen. We hebben ook een eigen artikel: spinnewielen. Die gaan via-via overal heen. Er zijn ook wel personeelsleden die er twee meenemen, één voor hun zelf en één voor een familielid. Ze kosten f. 295,00 dat is een eenheidsprijs".

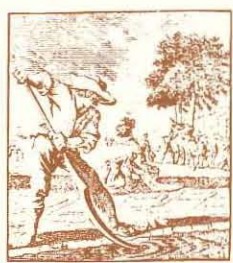
- Zou er niet van geprofitteerd worden? Dat er een schot hagel doorheen gaat en dat ze voor antiek worden verkocht, of 'zoiets'?
 "Dat zitter wel in ja, dat zit er wel in".
- Is het strikt geregeld met de werktijden, het tempo enzovoort?
 "Nee, meestal niet. Het hangt ook van de afdeling af. Die kunnen zeggen dat het belangrijk is dat iemand flink doorwerkt. De meeste mensen kunnen gaan en komen wanneer ze willen. Sommigen komen maar een paar uur per dag. Tempo letten we ook niet zo op".
- Wie bepaalt wat er precies moet gebeuren?
 "Dat doe ik allemaal zelf. Het komt ook wel eens voor dat ik tegen iemand zeg: "doe het maar helemaal zelf. Ik bemoei me er niet mee". Het werk hier moet je eigenlijk zien als een voortzetting van de behandeling".
- Dat zal een heleboel mensen hwel weinig zeggen.
 "Dat is zo. Je kunt niet zeggen "hier is een handje therapie". Het is moeilijk precies te zeggen. Ik kan er zelf soms ook geen greep op krijgen. Aan de andere kant bereik je hier ook wel leuke resultaten. Je ziet mensen komen die helemaal op zichzelf teruggetrokken zijn maar die na een tijdje met zo'n groep meedoen".

- Een heleboel begrijpen waarschijnlijk niet wat de bedoeling van zo'n afdeling is.
 "Je hebt mensen die zich in de maatschappij altijd het lazarus hebben gewerkt en die hier dan eigenlijk vrijwel niets doen. Dat vinden ze wel gek, geloof ik".

We spreken nog vier trouwe klanten van deze afdeling. Eén komt al zes jaar elke dag, een ander komt al zeven maanden twee à drie keer in de week. Dat hij iets maakt zonder betaling vindt hij niet erg: "Zo kan ik eens wat terug doen in ruil voor m'n uitkering". Een derde is blij met het werk hier dat hij afwisselend en rustgevend tegelijk vindt. "Buiten", zegt hij "wordt er te veel gejaagd. Daar zag ik allemaal ziekmakende dingen gebeuren, waar ik zelf ook ziek van werd". Een vierde werkt gestaag door, afgaand op tekeningen die de baas hem geeft. De afdeling houtbewerking in het W. A. -huis. De mensen die er werken, zeggen niet veel over hun problemen of over hun eigen vooruitgang. Misschien heeft deze vriendelijke, ouderwetse werkplaats ook niet zoveel met psychiatrie te maken.

Borduuder

Bleeker

Aschkarreman en stratemaker

Dienstbode

Dobbelsteenmaker

Hoe behandel je je behandelaar?

3 tips

OVER HALLUCINEREN EN FLUANXOL

Als ik het goed begrepen heb is hallucineren een vorm van psychose. En daartegen krijgt men fluanxol. Nu is het volgens mij zo:

Ook gezonde mensen hallucineren onder bepaalde omstandigheden, b.v. bij langdurige eenzame opsluiting, of als men verdwaald is in de woestijn. Stel nu dat twee mensen (elk afzonderlijk) zijn verdwaald in de woestijn: één krijgt fluanxol en hallucineert niet. De ander krijgt géén fluanxol en gaat hallucineren. Die, met fluanxol voelt ondanks de zon en dorst redelijk, en gaat er bij zitten en wacht kalm en gelaten op de dingen die komen - ook al is dat de dood.

Die zonder Fluanxol heeft dorst en is bang. Hij krijgt een hallucinatie van een oase en daardoor blijft hij lopen zoeken. Misschien vindt hij werkelijk een oase of een karavaan en wordt gered.

Door fluanxol wordt men passief en verwend. Het is alleen iets voor mensen die anders suïcidaal worden.

Als bewoner van een psychiatrisch instituut is het niet altijd gemakkelijk om je zin te krijgen. Tenslotte wordt je vaak als kind gezien, en met wensen van kinderen houdt men geen rekening. Of wel soms?

Natuurlijk kan je een poging wagen, om gewoon vriendelijk te zeggen wat je wilt, maar de praktijkleert, dat dat lang niet in alle gevallen het gewenste resultaat oplevert.

Ook zijn er mensen die letterlijk met geweld aandacht proberen te vragen voor hun verlangens; ze doen een ander of zichzelf wat aan. Maar ja, dat levert meestal niet veel meer op dan isoleer, medicijnen en boze gezichten en dat zal meestal niet de bedoeling geweest zijn.

Sommige patiënten hoeven niet naar zulke radicale middelen te grijpen; ze spelen geraffineerde spelletjes met hun behandelaars, zonder dat ze een grote kans lopen ontmaskerd te worden.

Voor psychiatrische patiënten geldt wel in het bijzonder: wie niet sterk is, moet slim zijn. Patiënten, vinden wij van de "Gekken"krant, moeten elkaar vaker vertellen hoe zij erin geslaagd zijn, vermindering van medicijnen te krijgen, meer gesprekstherapie tijd te verdienen, eerder met weekend-verlof te mogen. Wat zou je als patiënten nog veel van elkaar kunnen leren.

Neem dan hulpverleners, die hebben het beter voor elkaar.

Dikke boeken vol hebben ze geschreven om elkaar op de hoogte te stellen van de vele en vernuftige trucs, die zijn uitgevonden om patiënten op de knieën te krijgen.

De "Gekken"krant roept iedereen op om eens diep in de trucendoos te duiken. Laat je medepatiënten delen in je geslaagde manipulaties. Het zou zonde zijn als je ze voor jezelf houdt.

Schrijf ons brieven met je praktische tips en wij doen de rest. Hieronder vind je vast een paar voorproefjes.

OVER KLEUREN EN KLEREN

Je wilt misschien niet dat je 'druk' bent en daartegen medicijnen krijgt. Als je kalmer wilt lijken dan je bent, moet je saaie kleren dragen. Het saaiste is grijs en zwart en donkerblauw en donkergroen. Groene stoplichten betekent veilig. Donkerblauw betekent absolute kalmte en tevredenheid-vrede tederheid (verpleegstersuniform, spijkerbroeken, madonna met blauwe mantel).

Als men je te stil vind kun je het beste rood dragen of geel of bont met b.v. bloemen of dieren-dessins en broches, waar je over kan praten. Geel is licht en vrolijk zoals de zon. Het drukt expansiviteit en ontspanning uit (goede kleur als je bang bent om geschokt te worden als je een depressieve indruk maakt).

Rood - vitale kracht, volheid van leven interessante ervaringen, creatief streven seksualiteit.

OVER MANNETJES, VROUWTJES EN VLUCHTEN

Lees maar eens een boek over kleurenpsychologie zoals Züscher-kleuren test. Denk niet dat kleuren onbelangrijk zijn. De natuur spreekt vaak in de kleurentaal. Vooral vrouwtjes hebben vaak schutkleuren. Als een vogelvrouwtje moet broeden ziet ze er onopvallend uit. Ze kan niet vluchten en haar nest in de steek laten. Ze is ook te zwak om te vechten met een kat of roofvogel. Daarom speelt ze verstoppertje.

Als je te 'druk' bent en te veel aandacht vraagt van anderen doe je dus ook goed om je onopvallend te kleden.

Vluchten kun je niet uit een gesloten paviljoen en je bent ook te zwak om met de leiding te vechten om vrijheid van je eigen leefwijze te volgen.

De mannetjesvogels in de natuur zijn opvallend van kleur dan de vrouwtjes. Dat is om de vrouwtjes te behagen (Vogels op vrijersvoeten door Dossenbach Bühner, uitg. Gaade De Haag) zoals de pauw.

Hieronder volgt een verhaal van een groep patiënten uit Licht en Kracht, Denneoord en Wagenborgen. Zij geven een 'algemene beschouwing' over de psychiatrie. Omdat het nogal lang is, zullen we de andere helft in het volgende nummer plaatsen. Intussen willen we de schrijvers van deze brief vragen om met ons contact op te nemen. We willen graag eens bij jullie langs komen. postbus 3286, Amsterdam.

PSYCHIATRIE: GEEN GENEZING MAAR DWANG

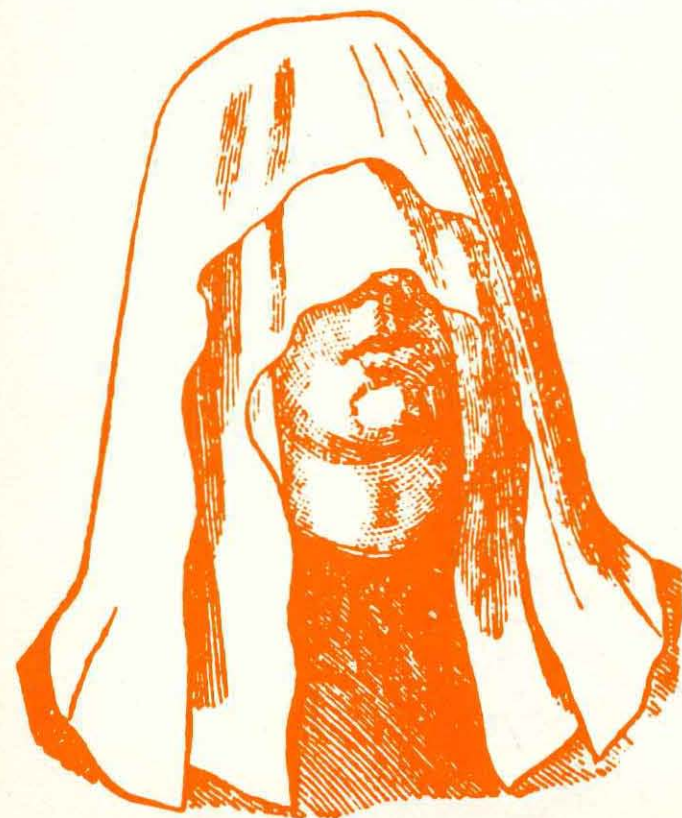
In een tijd dat onderdrukte minderheids-groeperingen terecht in het middelpunt van de belangstelling staan wordt de hopeloze situatie van één groep medemens totaal genegeerd.

Dit betreft namelijk de behoorlijk grote groep psychiatrische patiënten. De psychiatrische patiënten vormen namelijk de meest machteloze en onderdrukte minderheidsgroep van Nederland. Ze hebben ook als enigsten in Nederland geen stemrecht.

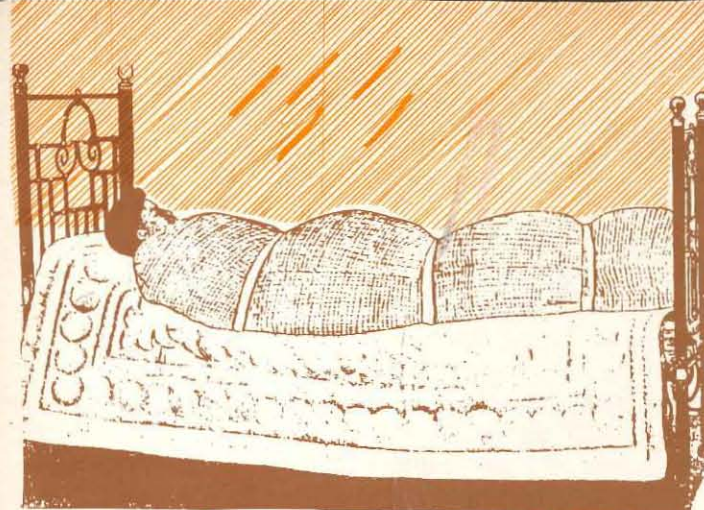
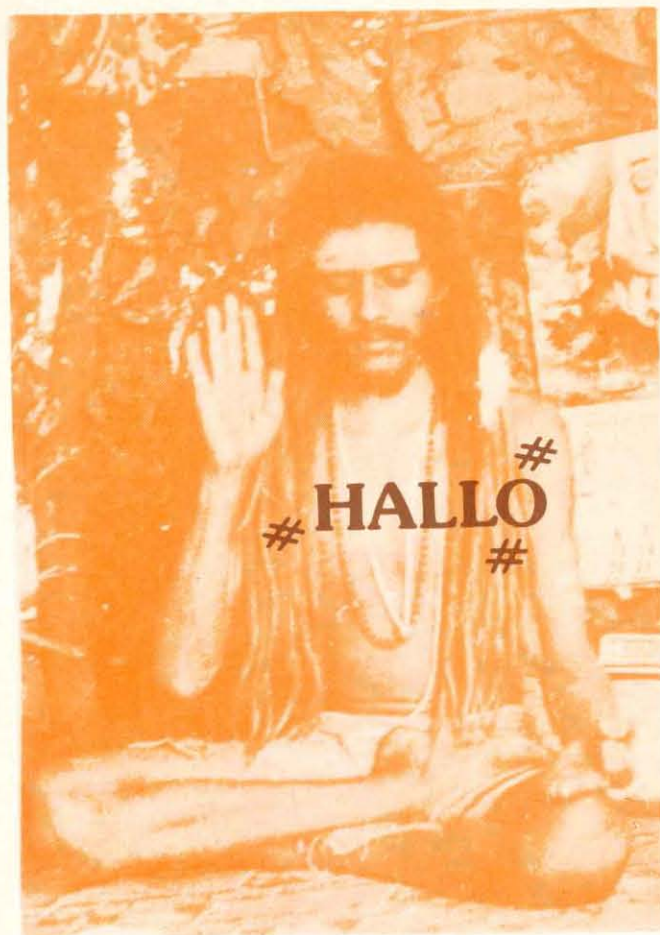
De rechten van de mens gelden namelijk voor iedereen, behalve voor de ormondige groep der psychiatrische patiënten.

We onderscheiden drie verschillende groepen psychiatrische patiënten:

- de vrijwillig opgenomen patiënt, die last heeft van een ziekte
- de onvrijwillig opgenomen patiënt, die echt ziek is
- de onvrijwillig opgenomen patiënt, die gezond is.

Hoe komt het dat zoveel normale gezonde mensen opgenomen worden in psychiatrische inrichtingen? (uitspraken over "ziek" en "gezond", over "abnormaal" en "normaal" verwijzen naar normen die door de maatschappij gesteld worden). Deze mensen zijn op de een of andere manier in konflikt gekomen met hun omgeving, bijvoorbeeld: een burenruzie, een kafé-ruzie, moeilijkheden met ouders, werkgever, politie of justitie, of een onterechte echtscheiding. Als de andere partij invloedrijk is, kan die voor de betrokken persoon een inbewaringstelling of een rechtelijke machtiging aanvragen. Als dit lukt wordt het slachtoffer in een psychiatrische inrichting opgesloten. Dit gaat vaak als volgt: de patiënt wordt met leugens en valse beloftes uit huis gelokt "wil je even meegaan voor een gesprekje"? De meeste mensen geloven dit en lopen zo in de val. Ze worden met allerlei dwangmiddelen zoals: handboeien, dwangbuizen, brancards, naar de inrichting gebracht, om het slachtoffer dat eenmaal door heeft dat hij is bedrogen, in bedwang te houden. Vaak worden

de opstandige patiënten zelfs mishandeld. Zelfs als de patiënt rustig binnen komt wordt hij meteen naar de isoleercel gesleurd, waar het slachtoffer zich moet uitkleden en hij direkt platgespoten wordt met de sterkste psychofarmaca. Er zijn gevallen bekend dat nieuw opgenomen patiënten in eenzame donkere isoleercellen zelfmoord pleegden en hallucinaties, erge bevingen of zelfs erger kregen zonder dat er een verpleger was die hun in de gaten hield, en zonder dat ze door één arts waren geobserveerd. Meestal mag een patiënt als het goed gaat er na 2 à 3 dagen uit, maar als hij pech heeft kan hij er net zolang als de verplegers willen in worden gehouden. Vaak komt de patiënt alleen uit de isoleercel, onder voorwaarde dat hij direkt een paar keer per dag ongelooflijk hoge doses kalmeringsmiddelen slikt. Dit is erge chantage, want deze medicijnen vormen een chemiese dwangbuis, ze onderdrukken al je persoonlijke gevoelens zoals: verontwaardiging, woede, maar ook vrolijkheid en fantasie, terwijl ze vaak angstgevoelens en depressieve buien versterken. Over het algemeen wordt je suf en slaperig van deze giftgroep. Je krijgt ook vaak veel lichamelijke klachten door de medicijnen, je voelt erge bevingen, trillingen, kaak- en nekstijfheid en slapheid, hele droge mond of juist veel speeksel. Je kan soms niet meer praten; je krijgt soms erge hoofdpijn, duizeligheid; je ziet soms dubbel en vaak heel vaag; je krijgt soms een hele grote eetlust of helemaal geen eetlust. Kortom, je voelt je gewoon verschrikkelijk, je hebt het gevoel dat je gemarteld wordt. Voor de meeste patiënten is de elektroshock, die nog steeds toegepast wordt, de allerergste ervaring die ze in hun leven hebben meegemaakt. Als je medicijnen weigert, krijg je een spuit en kom je weer in de isoleer. Als je ze echter inneemt, mag je weer naar de afdeling. De meeste afdelingen zijn veel te klein geworden en zijn propvol met patiënten. De meeste patiënten komen op

hele grote slaapzalen terecht, 6 tot 50 personen, zonder enige vorm van privacy. De bedden liggen vlak naast elkaar en er is veel te weinig ruimte, meestal zijn ze ook nog kaal en somber.

Iedereen heeft veel last en hinder van elkaar, veel mensen snurken, hoesten of schreeuwen de hele nacht door. Ook wordt je vaak bestolen op zo'n slaapzaal omdat je je spulletjes niet goed kunt opbergen. Door alle lawaai op de slaapzaal komen veel patiënten ondanks hun sterke medikatie niet in slaap, waardoor vaak grote spanningen, konflikten en vechtpartijen ontstaan. Als je hierbij betrokken raakt, krijg je al gauw als reactie meer medicijnen, waardoor je je nog rottiger voelt.

In de meeste inrichtingen moet de patiënt heel vroeg opstaan, 6 à 7 uur 's ochtends, terwijl je de hele dag niets te doen hebt. Als je niet op tijd opstaat, wordt je door de verpleging uit bed gesleurd.

Hierna moet je aan grote eettafels gaan ontbijten. Dit ontbijt is vaak van slechte kwaliteit: vaak oud brood, bedorven melk en te weinig broodbeleg. Na het ontbijt moet je verplicht je bed opmaken en daarna mag je je de rest van de dag stierlijk vervelen. Als je nog niet naar de therapie mag gaan, moet je de hele dag binnen zitten in een vaak heel kaal dagverblijf, waar je de hele dag voor je uit moet staren. Aangezien er in de meeste gestichten een verschrikkelijk personeelstekort is, heeft niemand van de verpleging ook maar één momentje tijd om met je te praten. De arts, die je "geneesheer" is en je eigenlijk moet behandelen, heeft ook nauwelijks tijd om een ronde langs de patiënten te maken. Als hij dit bij wijze van uitzondering doet, dan heb je maar een paar minuten de tijd om al je ellende en opgekropte emoties te uiten. Je komt hierdoor vaak zenuwachtig en onduidelijk over, waardoor je in zijn ogen nog zieker bent.

Tussen de middag krijg je dan een koude maaltijd toegediend, en wel op zeer onsmakelijke wijze vanuit grote pannen en vieze borden. In een vuile, gore eetzaal moet je dan met z'n allen zitten eten. In het paviljoen is ook geen sanitair, je kunt je dus ook niet gaan wassen; meestal zijn het vieze en verouderde paviljoens. Na het ontbijt mag je je tot het avondeten rotvervelen. Na het avondeten gaan de meeste mensen slapen.

(wordt vervolgd)

spoken

Betreft: anti-spook spook
of een individuele therapie
voor kollektieve
gewetenswaanzen.

Ons kenmerk: PG/21.6.78/Ass 3701

Hierbij willen wij u van het volgende in kennis stellen: in een voltallige vergadering van 21-6-'78 te Rotterdam heeft het psychiatrisch genoodschap vastgesteld dat een groot deel der individuele psychische problemen te herleiden zijn op een collectieve gewetenswaanzen. Voorts menen wij dat de huidige therapieën in deze falen. enerzijds omdat zij de problemen wijten aan individuele waanzen en anderzijds aan onpersoonlijke structuren. en beide stromingen de patiënt confronteren met een extra ballast verantwoordelijkheid, ideologie, theorie, schuld, geweten, rationalisme, religie, wetenschap, of welke geloven of ismes er ook bestaan.

Achter deze geloven en/of ismes heersen machten en invloedssferen, die zich hiervan bedienen om er over de ruggen van mensen beter van te worden, althans om de achter deze machten sluipende eenzijdige lusten te bevredigen. Zo kennen we de perversie van de staatsmacht, de erotiek van de religie, de agressie van de militaire macht en de angst van de rechterlijke macht.

De bevrediging van deze lusten is wisselend, maar het gevolg is steeds hetzelfde corruptie en frustratie.

Deze lustspoken dienen onszien ieder wederkerig met hun eigen spoken bezworen te worden, maar dan zeer concreet in de vorm van lustobjecten en met als object de personen die deze machtswellust nastreven. Bovendien dient ter bevrijding ieder van ons ter eigen bevrijding de lustobjecten, die voor hem het meest

aantrekkelijk en dus bedreigend zijn te bezweren.

Ter verduidelijking zullen we enige voorbeelden noemen:

- mensen, die last hebben van psychische spoken, dienen een psychiater b.v. die psychische spoken gebruikt om aan zijn machtswellust te voldoen over de rug van zijn patiënten, te bezweren met psychische spookachtige dingen, b.v. een spookachtige shockbehandeling.
 - mensen, die achtervolgd worden door gerechtelijke spoken, dienen b.v. officieren van justitie te bezweren door een spookachtige isolatie.
 - spookachtige topambtenaren spookachtige regels opleggen.
 - spookachtige vakbondsmensen spookachtige werk opleggen
 - militaire spoken agressief bespoken
 - religieuze spoken religieus betoveren
- Enzovoorts

Deze handelingen zijn voor de patiënt, voor de therapeut en het object, want wij zijn alle tegelijk, te beschouwen als een soort louterende rituelen, waarvan de draagwijdte op het eerste gezicht kinderachtig lijken, maar daarin blijkt later de grote kracht te liggen: n.l. door haar kinderachtigheid is ze ongevaarlijk- maar doordat weliswaar op een bepaald zwaartepunt wordt ingegrepen vindt er een totale verschuiving plaats, die op alle hoekpunten merkbaar is, omdat de een zijn kracht vindt in een lust door uw zwakte daarvoor.

Tot slot willen wij opmerken dat deze geschreven woorden weliswaar niet krachtig zijn, maar dit komt, omdat wij geen beroep doen op een lustenveld, maar op een zwak aanwezige wil, die bestaat bij degenen, die in alles mislukt zijn en niets meer hebben te verliezen. Overigens staan we open voor opmerkingen, die u kunt opsturen naar deze krant, die zo bereidwillig was dit te plaatsen.

PS: Wil schrijver van dit stuk adres opsturen naar redactie voor evt. reacties.

help

Patientenparlement W.A.Huis ingeslapen. Ook op open afdeling kun je tot verblijf gedwongen worden, de voordeur blijft toch op slot. Trouwens de dag dat de verscheidene gesloten afdelingen van het wakhuis geopend zijn moet maar herdacht worden.

425 plaatsen zijn er al 135 méer als voor de nieuwbouw, maar eens kijken welke afdelingen er al hadden kunnen verblijven. Stap voor stap wordt er nieuwe behoefte geschapen dat is de ijskasttheorie. Leef je echt beschermd in een inrichting overgeleverd aan de ongecontroleerde macht en willekeur van artsen en verpleging. Ik voelde me er nooit veilig laat staan beschermd.

phoenix

DE OORLOG LIJKT VOORBIJ.
DE CONCENTRATIEKAMPEN BLIJVEN.
DOCH 'T GEKERM WORDT NIET GEHOORD
VAN MENSEN DIE DOOR ANGST VERSTIJVEN.

U HOEFT NAAR RUSLAND NIET TE GAAN.
OOK HIER DRAGEN BEULEN HUN MASKER.
WEET U WAT 'N MENS WORDT AANGEDAAN
DOOR LEUGEN, HAAT EN LASTER?

ZET UW HANDTEKENINGEN ACTIE VOORT
VOOR MENSEN UIT UW EIGEN LAND.
DIE DOOR ZO MENIG DUIVELS WOORD
IN EEN INRICHTING ZIJN AANGELAND.

DE STERKEN WORDEN ER AGRRESSIEF,
DUS GAAN IN DE ISOLEERCEL.
EN IS JE LEVEN JE NOG LIEF
DAN BERUST JE IN DIE HEL.

NEE. ZOIETS ACCEPTEER IK NIET
IK BEN DIE DANS ONTSPRONGEN
MAAR DENK AAN HEN, VOEL HUN VERDRIET
EN IK HEB 'T NOOIT VERDRONGEN.

IK ZAG DE DOOD VAAK VAN NABIJ,
DE GRENS VAN HET MENSELIJK BESTAAN.
LANG VIERDEN ANGSTEN HOOGTIJ
EN BEN IK DOOR DANTE'S HEL GEGAAN.

NU DRAAG IK EEN ZEER KOSTBARE LAST
WAARVAN IK UIT MAG DELEN,

IK BEN NIET ZO GRAAG AANGEPAST.
ZOALS IK ZIJN ERVELEN.

ontheemde grond

Beven - kind
ik zoek
je verkrampte gezicht
met mijn handen
nog aarzelend
van licht
- ik ken je -

Op zwakke voeten
betreden wij
onze ontheemde grond.
Weer eens gevallen, staan
we weer, min of meer, en
groeten elkaar.

Ik wandelde in de stegen
toen het kanongebulder mij opschrikte
nu weet ik dat ik een huid ben
verbonden door boeken en tranen.

heb jij dat nu ook ?

Zeer blij was ik bij het zien alleen al van de laatste krant (nr. 27), dat ik tenminste niet de enige ben die deze krant beschouw als een duidelijk alternatief.

Sinds ik nu 2 jaar als (zo ze zeggen)expatiënt mee mag draaien in de maatschappij voel ik pas hoe mijn gevoelsleven in de war is gegooid door de psychiaters en enkele verpleeghulpen hier in Tilburg. Al ben ik niet geshokt - Toch psychies ben ik wel degelijk geschokt. Ik ben n.m. tijdens de allereerste nacht in mijn behandeling door een verpleger aangerand in een open douchecel. En nu, ná 2 jaar, achtervolgt mij dit geweldig. Met het grote gevolg dat ik weer volop medicijnen te slikken krijg o.a.: Sinequan 50 mg 2 capsules, Diazepam 5 max. 6 per dag, Disipal 50 mg 3 x daags, Haleion 0,5 'savonds 1 tablet + acetosal 0,300, prominal 0,050 Coffeine 0,050 capsules 3 x daags.

Ik zeg maar zo: Waar blijft het recht van de patiënten. Want mijn ervaring is, zo gauw ik niets slik (7 weken bezig geweest met afkicken) dan voel ik me enorm opgejaagd door de wind. En ach ach, steeds moet je horen, dat het allemaal best loopt als je voor de zoveelste keer zegt: Dokter het gaat niet goed met me -

ik krijg weer krampen enz. Staan de "Hoge Jannen" zelf zo machteloos ten opzichte van de patiënten? of..... Ik vraag me werkelijk af.. wát doen de arbeiders in de medicijnenfabrieken. Zelf heb ik het idee dat ik er gewoon niet onderuit kom, daar die pillen averechts werken en ik erg labiel ben geworden. Wat Toon Hermans eens zei: "Welig bloeien de neurosen". En ja hoor. Ik hoor het menig persoon zeggen: "Heb jij dat nu ook? Ik vergeet voorts veel." Tot mijn spijt moet ik helaas zeggen: Ja hoor - ik vergeet zelfs mijn geld na te tellen.

En dan ga ik 's avonds maar naar bed met al die medicamenten in mijn lijf en denk: Wie weet wat de morgen brengen zal. Wel degelijk doe ik een beroep op uw krant. In godsnaam laat a.u.b. de "gekkenkrant" in zijn takt blijven. Het is de enige manier om op deze "fijne" manier te reageren. Al komen jouw brieven of mijn brieven niet in de krant. Je hebt iets waar je op terug kunt vallen. Tevens hoor je ook eens wat van een ander en vind je er jezelf eens in terug. Al doet het pijn in mijn ziel, is dit de manier om naar iets of iemand toe te schrijven, want mijn familie (wat ik familie noem) begrijpen mij niet en zeggen ze steeds: "Het is toch maar een rare die en die".

zilverlinden

Bij deze heb ik de eer, jullie mede te delen dat ik 6 weken in Voorburg (Zilverlinden) heb doorgebracht. Volkomen gezond en vol levensmoed ben ik nu weer in mijn pension terug. De laatste 2.½ week heb ik genoten tot en met, 's morgens zwemmen, 's avonds dito - gewandeld - gesport - onder andere getennist - gegolfd, gedanst.

Er komen in Zilverlinden expatiënten van het Mariaziekenhuis om van hun medicatie af te komen. Zelf ben ik ook onder behandeling geweest van het Echtpaar Tettelaar-van Huizen.

800 tabletten van expatiënten zijn bij het Jac Lange Nieuwstraat gedeponeerd. Jos Boukes en Marja Ulsser hebben de (lekkertjes) van ons meegenomen. Henny Jansen en ik hebben er foto's van geknipt. 11 expatiënten hebben op een bandje gesproken, zelf ben ik er een van, want ik kreeg 40 medicaties per dag, allerhande kleuren (snoepjes van de week) toegediend door Dhr. van Huizen. Hà-hà-hà, weg er mee zei ik op een dag tegen mezelf, naar het Jac met die troep.

Maar op Zilverlinden werkt men zonder medicijnen, daar praat men met de mensen, zodat ik nu geheel zonder die rotpillen ben.

Graag zou ik dit verslag in uw blad publiceren. Want er wordt altijd gescholden over dergelijke ziekenhuizen je hoort altijd alleen de negatieve kant, nooit de positieve zijde, wat men op Zilverlinden niet verdient, dat mag wel eens gezegd worden. Dames en Heren van het Jac nogmaals hartelijk dank voor alles wat jullie voor ons gedaan hebben en al degenen die aan het zwartboek hun medewerking hebben verleend door te spreken op de band.

handtekening

EEN POGING TER VERDUIDELIJKING

Wie geeft mij ooit het recht mezelf of anderen tot levenslang te doen veroordelen, zonder dat ik of de ander strafbare feiten gepleegd hebben en zonder dat wetboeken geraadpleegd zijn met een strafmaat evenredig aan de gepleegde en bewezen feiten met een simpele handtekening ten behoeve van een gerechterlijke machtiging doe ik een ander veroordelen

ik kan en wil deze verantwoording niet op me nemen noch die aan een ander toekennen

een huwelijk vergroot de kans op het plaatsen van zon handtekening tot doen veroordelen met één of ten hoogste twee vandaar dat je je bedenkt als je je wilt trouwen het zal afhangen van vertrouwen in jezelf en in de ander

welke echtgenoo(te) zal zijn of haar partner willen overgeven aan de willekeur van een klinisch koele psychiater met misschien wel heel andere opvattingen over huwelijk en samenleving dan de zijne of hare

als je weet dat partners onder hevige druk van omstandigheden en mogelijkheden gezet kunnen worden tot het plaatsen van een handtekening dan bedenk je je

als je weet dat je jaren door je partner aan het lijntje gehouden kunt worden en ook niet kunt scheiden dan bedenk je je

als je weet dat je na die handtekening niets meer voor je partner kunt doen en geen enkel recht van spreken meer hebt bedenk je je

als je alle twee ex patient bent bedenk je je tweemaal

naam bij de redactie bekend

TIPS / KONTAKTEN

SLIMME STRATEGIE-TIP

In de vakantie sliep ik met een kinderlijke jongen, Piet. We waren met een groep waarbij een psychiatrische verpleegster en allemaal psychiatrisch gehandicapten. De angst voor observatie en meer pillen bleef dus. Mijn kamergenoot zei 's morgens tegen de zuster: Jan heeft in z'n slaap gegild. Ik deed of ik het niet hoorde. Ik sliep achter hun gelukkig. Natuurlijk had ik angst dat ze me weer psychotisch zouden vinden. Dus bedacht ik een defensie (verdedigings)-plan. Toen Piet en ik in bed lagen, wachtte ik tot Piet sliep. Toen ging ik zo hard lachen tot die wakker werd (en daarna hield ik me weer slapend. Voor alle zekerheid, voor als Piet z'n geheugen niet goed werkte, deed ik het later in de nacht nog een keer. En Ze traptten er allemaal helemaal in. Op de eerstvolgende wandeling zei Piet: zuster, Jan heeft vannacht in z'n slaap twee keer gelachen. Ik liep weer achter hun en deed weer of niets hoorde. En hoera de list was 100% gelukt want nu draaide de verpleegster zich om en riep: "Jan, heb jij zo leuk gedroomd? Je hebt in je slaap gelachen." (Terwijl - toen ik in m'n slaap schreeuwde, ze het niet aan mij door vertelde, maar waarschijnlijk wel aan de pillen dokter).

idee van een gek, geen gek idee

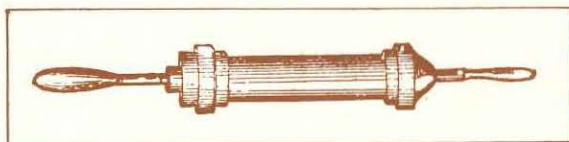
Geachte redactie,

Aangezien ik 9 maal in een psychiatrisch ziekenhuis opgenomen ben geweest, heb ik natuurlijk het een en ander meegemaakt en gezien.

Ten eerste de verveling: dat is het ergste. Ze proberen je met allerlei therapieën jezelf te laten uiten.

Ten tweede wordt er maar half naar je geluisterd, zodat je doodmoe wordt en alleen maar op bed wilt liggen. Volgens mij zou het beter zijn mannen en vrouwen op te voeden tot echtgenoten en echtgenotes. Mijn idee is: plaats een aantal winkels op zo'n inrichting en een restaurant. Men heeft allen wel een inkomen, hetzij ziekengeld of W.A.O. etc. Maak van de therapieën keukens en laat de mensen voor hun eigen kleren en eten zorgen, tegen betaling. Voordeel: de centrale keuken valt dan weg. Natuurlijk kun je daardoor ook zelfstandige mensen maken of bijvoorbeeld een soort kloosterorde op gemengde en vrijdenkende basis o.i.d.

(Noot redactie: zijn er meer mensen die ideeën hebben over andere verzorging in inrichtingen? We zijn benieuwd naar nieuwe ideeën hierover).

MACHT

Je kunt m.i. beter het bestuur wegnemen (het schijnbestuur dus, want besturen doet niemand), waardoor de mensen de neiging krijgen het bestuur zelf in handen te nemen en zelfs een noodzaak daartoe voelen.

- op deze manier hoef je de mensen, die niet zgn. besturen niet lastig te vallen.
- een systeem wordt door de mensen gedragen; op het moment wordt het door niemand gedragen; enkelen doen net als-of en ontlenen daar een flinke financiële welvaart aan.
- mensen, die besturen met het argument van verandering zijn de gevaarlijksten.
- slechts veranderen kan verandering tot gevolg hebben.
- als ik praat over de meeste mensen, bedoel ik het grootste gedeelte van ieder mens; dus ook u en ik.

HARTEKREET VAN ONZE PENNINGMEESTER

Uit onze administratie blijkt dat ongeveer 900 abonnee's het abonnementsgeld voor 1978 nog steeds niet hebben overgemaakt. Het gaat in totaal om een bedrag van ongeveer f 13.000,- / f 15.000,- dat door de krant nog ontvangen moet worden.

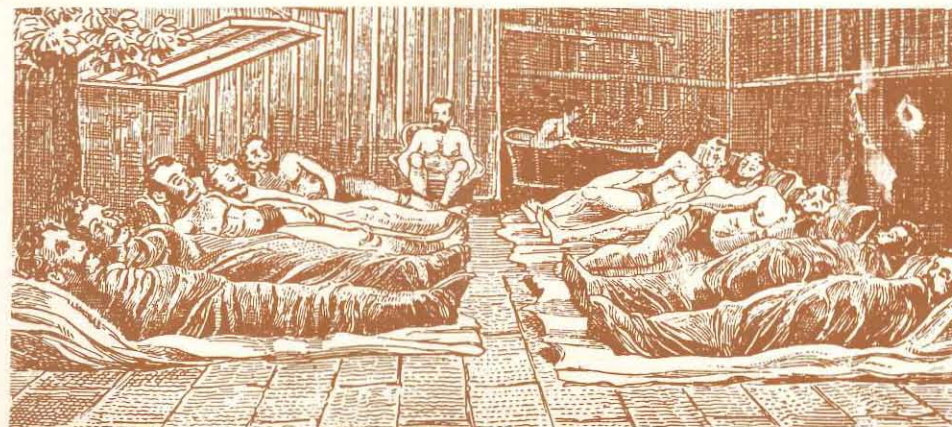
Aan ieder die deze hartekreet van de penningmeester leest en tot ontdekking komt zijn abonnementsgeld nog niet te hebben overgemaakt: NU DIREKT DOEN. Een gemis aan inkomsten tot een bedrag als hierboven genoemd is een belangrijke schadepost voor ons. Het kan de gratis verspreiding van de Gekkenkrant in de inrichtingen in direkt gevaar brengen. U weet toch, dat deze verspreiding alleen te betalen is doordat mensen erbuiten zich op de krant hebben geabonneerd?

Laat ons niet in de steek en maakt u het abonnementsgeld over 1978 nu direkt over.

ADVERTENTIE

Neem een gratis kwartaalbrief abonnement op De ZIEKENVRIEND / MENSELIJKHEID. Gezondheid, Recht, Inspraak, Ontspanning, Christelijkheid en Menselijkheid voor alle zieken, vooral invalide mensen. Herenlaan 16, Zeist.

Hallo. Ik ben een lesbies meisje wat 2 keer opgenomen is in een psychiatrische inrichting. Ik wil graag in contact komen met meisjes die in dezelfde situatie zitten. Wie zat er in een inrichting of zit er nog steeds, en is lesbies? Mijn bedoeling is dat we bij elkaar komen, 1 keer of vaker, net hoe het loopt. Wie weet wordt het heel gezellig. Schrijf me maar als je er zin in hebt, mijn adres is bij de redactie bekend.

RECHTEN VAN DE PATIENT IN DE PSYCHIATRIE

Onlangs heeft een gespreksweekend plaatsgevonden over 'rechten van de psychiatrische inrichtingsbewoner'. De resultaten van dit gespreksweekend, hebben wij al eerder vermeld in de Gekkenkrant. Wie belangstelling heeft voor die resultaten (rechtsvoorstellen), kan zich wenden tot: "Humanitas"

J.W. Brouwesstraat 16
Amsterdam - 1007
Tel: 020 - 739444

Jongeman, 21 jaar, zoekt kennismaking met een meisje van rond zijn leeftijd. Bedoeling is correspondentie en nadere kennismaking. Liefst omgeving Den Haag.

RAF-teksten.

Uitgave van de nederlandse vertaling van de verzamelde teksten van de RAF. In deze twee delen, elk ca. 150 blz. staan o.a.: procesverklaringen, interne discussiestukken, brieven, kommandooverklaringen, concept stadsguerilla, stadsguerilla en klassenstrijd. Beide delen zijn verkrijgbaar door overschrijving van f15,- plus f5,- porti op giro nr. 3416201 t.n.v. Medisch Juridisch Comité Politieke Gevangenen, Utrecht, onder vermelding van "RAF-teksten".